

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 870/2024
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Сање Војнов Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 901/22 од 06.10.2023. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 242/23 од 31.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Сање Војнов Петровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 901/22 од 06.10.2023. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 242/23 од 31.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 901/22 од 06.10.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору, а која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, а уколико окривљени за време издржавања казне самовољно напусти просторије у којима станује, једном у трајању од преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, суд ће одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

На основу одредбе члана 264. ЗКП, одређено је да трошкови обављеног вештачења од стране др Бранислава Ђурђева у износу од 32.982,00 динара, падају на терет буџетских средстава суда, а окривљени је обавезан да надокнади оштећеном ББ трошкове које је имао на име ангажовања пуномоћника, адвоката Бранислава Манића, који трошкови ће бити прецизирани посебним решењем, док је оштећени ББ ради имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 242/23 од 31.01.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Сања Војнов Петров је поднела захтев за заштиту законитости само против пресуде Вишег суда у Панчеву Кж1 242/23 од 31.01.2024. године, а из садржине захтева произилази да се захтевом побијају обе правноснажне пресуде, због повреде одредби члана 16. став 5. ЗКП и 25. Кривичног законика, члана 32. Устава РС и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, које су наведене као разлог подношења захтева, док надаље произилази да бранилац указује и на повреде чланова 16. став 4. и 440. ЗКП, те 14. и 22. Кривичног законика, као и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, учињену доношењем другостепене пресуде, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да исту укине и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, недозвољен односно нема прописан садржај.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

Бранилац окривљеног АА, наводима захтева суштински оспорава чињеничне закључке суда, као неутемељене у изведеним доказима, што, по оцени Врховног суда, представља повреду одредбе члана 440. ЗКП, уз истицање да је одбрана окривљеног у погледу одлучних чињеница потпуно супротна вишеструко спорном доказу – исказу сведока ВВ, на чијем исказу је заснована правноснажна пресуда, у којој ситуацији је суд у обавези да примени начело „in dubio pro geo“, прописано одредбом члана 16. став 5. ЗКП. У вези са тим, бранилац указује на пропуст суда да правилно примени одредбу члана 16. став 4. ЗКП и пресуду заснује на чињеницама у чију је извесност уверен, оспоравајући надаље постојање кривице односно умишљаја код окривљеног, указивањем на повреде одредби чланова 14., 22. и 25. Кривичног законика.

Осталим наводима поднетог захтева бранилац оспорава разлоге другостепене пресуде, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како је право окривљеног да преко свог браниоца, поднесе захтев за заштиту законитости због повреда закона, које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и другостепеним судом, ограничено у погледу разлога за подношење захтева, само на повреде које су таксативно набројане у ставу 4. члана 485. ЗКП, то

Врховни суд налази да битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде одредбе чланова 16. став 4. и 5. и 440. ЗКП, као и 14., 22. и 25. Кривичног законика, у смислу наведене законске одредбе, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, због чега је захтев браниоца окривљеног АА, Врховни суд, у овом делу, оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, указује на повреду одредбе члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Међутим, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или ускраћивања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, која су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, па како бранилац окривљеног уз захтев за заштиту законитости није доставила одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то по оцени Врховног суда, поднети захтев у овом делу, нема прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у односу на део захтева који је оцењен недозвољеним, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у односу на део захтева који нема прописан садржај, донета је одлука као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић